

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι

Χίλια οκτακόσα ογδοήνταπέντε
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μέπονέντε.

Ὁ Ρωμῆος τὴν εβδομάδα—μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνη.
κι' όταν έχω ξευπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συδροητάς δὲν δέχομαι —γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περῆς συδρομητής.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια —ὅπως πλιν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ —ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα,
Κι' ἂς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει —εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει

Ἐκτὴ τοῦ Ἀπριλίου...τί φοβερός ἀγών!
παραμονὴ μεγάλῃ τῶν νέων ἐκλογῶν.

Νούμερο ἐξήντα τρία,
ψηφοί, κάλπαις, φασαρία.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ
ΑΣΠΡΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ἡ ἐβδόμη ἀπριλίου, συμπολιταί, ξημερώνει...
πόση κίνησις ἔστω ἔθνος! τί ζωὴ καὶ τί χαρὰ!
ἐν δὲ τάδεσ καὶ ὁ δεινάς ἀπὸ λόγια σὰς φουσκώνη,
οἷς μὴ δίνετε γιὰ τέτοιον οὔτε κάλπικο παρα.
Βάλετε ἑστὴν καθε κάλπη μὲ κατάνυξι τὸ χέρι,
κι' ἡ συνειδήσις σας μόνο ἂς ψηφίσῃ ὅπως ξέρει.

Θυμηθῆτε, συμπολιταί, πῶς ἡ αὔριον ἡμέρα
εἶναι τοῦ λαοῦ τὸ μόνο καὶ μεγάλο πανηγύρι.
Θυμηθῆτε πῶς τῆς κάλπης ἡ μικρὴ ἐκείνη σφαῖρα
εἶναι δύναμις καὶ ὄπλο γιὰ τὸν καθε νοικοκύρη.
Θυμηθῆτε πῶς τὴν ὥρα ποῦ ψηφίζετε καθίνα
ἡ πατρίς σας κρυφοβλέπει μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα.

Μὴ σημάτωτε ἑστῆς κάλπαις ρυπαροὶ καὶ μεθυσμένοι,
τὴν πολυειμή σας ψῆφο μὴν πετάτε ἑστὰ στραβά,
κι' ἂν κανεὶς μὲ παρακάλια τὸ αὐτί σας ξεκουφαίνη,
μὴν ψηφίζετε κουμπάρους, οὔτε στόματα βουβά.
Λησμονήσατε τὰ πάθη, λησμονήσατε τὰ μίσση,
καὶ ψηφίσατε ἑστὴν κάλπη καθινός ἐν συνειδήσει.

Ἄλλ' ἂς βάλῃ μὲς ἑστὸ νοῦ του ὁ ἐλεύθερος ἐργάτης
πῶς ὑπάρχει καὶ μιὰ κάλπη μὲς ἑστῆς ἄλλαις ἀκριβῆ,
ποῦ πρέπει νὰ περάσῃ σοβαρός ἀπὸ μπροστά της,
κι' ἔχι ὅπως τόσαις ἄλλαις κουτουροῦ νὰ τὴν διαβῆ.
ἂς σκεφθῆ πῶς εἶναι τόσων Π ο σ α π έ ρ η δ ω ν ὁ τρόμος,
κι' ἔχι ὄνομα γνωστό σας: ΔΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ.

Ἡ ἐβδόμη Ἀπριλίου ξημερώνει... τί χαρὰ σας!
τίρι λίρι, τίρι λίρι, καὶ ἂς τρέξῃ τὸ κρασί...
ἂς ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου ἂς γενῆ τὸ σύνθημά σας,
καὶ ἡ ψῆφός σας ἂς πείσῃ μὲς ἑστὴν κάλπη του χρυσῆ.
Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου τὸ καλύβι τοῦ ἐργάτου...
μὲς ἑστὴν κάλπη του κρυμμένα θὰ εὐρῆ τὰ δνειρά του.

Λησμονήσατε γιὰ πάντα τὰ παλῆὰ ἐκεῖνα χρόνια,
ποῦ σὰς ἔσερναν σὰν δούλους οἱ μεγάλοι ἀρχηγοί,
μὴν ἀκούτε τί σας λένε μερικοὶ ἂπ' τὰ μπαλκόνια,
κι' ἀνεξάρτητος ἂς μείνη τοῦ λαοῦ ἡ ἐκλογὴ.
Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου... Τίρι λίρι, τίρι λίρι...
κι' ἕνα μαῦρο γιὰ καθένα φαφλατᾶ καὶ κακομοίρη.

Κάτω, κάτω αἱ μεγάλαι προσταγαὶ καὶ ἀπαιτήσεις,
ἂς ψηφίσωμεν ἐκείνους ποῦχουν στόμα καὶ μιλιᾶ...
δὲν κοιμούνται ὅπως πρῶτα τοῦ λαοῦ αἱ συνειδήσεις,
κι' οὔτε πέρνονται μὲ λόγια, μ' ὑποσχέσεις καὶ φιλιᾶ.
Κάτω, κάτω αἱ μεγάλαι προσταγαὶ τοῦ Διληγιάννη,
καὶ κανένας δὲν σκοπεύει τὸ χατῆρι του νὰ κἀνη.

Σηκωθῆτε, καὶ ἡμέρα ἐξημέρωσε μεγάλη,
στεφανώσατε μὲ δάφνας τὸν κυρίαρχον λαόν...
ἂς ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου τοῦ Ρωμῆοῦ ἡ λύρα ψάλλει,
ὅλοι ἄσπρο εἰς τὸν ἀνδρα τῶν γενναίων ἰδεῶν.
Ἐμπρός, τρέξετε ἑστῆς σκάλπαις ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου,
καὶ ἂς ἦναι σύνθημά σας ἂς ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου